

Oktober 2022

Nyt fra Civilprocessen

Highlights

Månedens to vigtigste highlights fik vi fra Højesteret.

For det første er det værd at notere sig, at Højesterets ankeudvalg ved beslutning af 6. september 2022 har fastslået, at *Familieretshuset er part i faderskabs- og medmoderskabssager.*

Dernæst, om end lidt mere konkret, er det værd at fremhæve Højesterets kendelse af 8. september 2022 om biintervention, der illustrerer, at en *interesseorganisations fjernere interesse i sagens udfald / en teoretisk risiko for efterfølgende krav mod et medlem af organisationen ikke er nok til at biintervenere.*

Fra landsretterne kan man notere sig den praktisk vigtige – men ikke ligefrem nyskabende (jf. U 2020.282 H) – kendelse af 31. august 2022 om tilladelse til at *fremlægge et ensidigt indhentet tilbud til brug for supplerende spørgsmål til en skønsmand.*

Samt U 2022.4183 V om *ankefristens beregning når dommen uploades før det varslede tidspunkt.* En afgørelse, som jeg er lidt usikker på, præcist hvad jeg skal mene om...

Endelig vil jeg – måske også af personlig faglig interesse – nævne, at vi med Sø- og Handelsrettens dom af 6. juli 2022 fik den anden trykte afgørelse om *betydningen af en mediationsklausul for parternes mulighed for domstolsprøvelse.* Men desværre med præmisser, som ikke gør os ret meget klogere.

Retlig interesse og sagens parter

U 2022.xxxx H – Højesterets ankeudvalgs beslutning af 6. september 2022 – Familieretshuset som part i faderskabs- og medmoderskabssager

Beslutning i sag BS-27326/2022-HJR og BS-28018/2022-HJR

Den materielle ankesag vedrører afgørelsen trykt i TfA 2022.77 (om registrering af medmoderskab ved inseminering uden medvirken af autoriseret sundhedspersonale).

For Højesteret opstod spørgsmålet, om Familieretshuset er *part* i sager om registrering af medmoderskab (efter retsplejelovens § 448 a, stk. 3, er Familieretshuset *normalt part*, og spørgsmålet var helt grundlæggende, om § 456 e, stk. 1 om faderskabs- og medmoderskabssager indebar en fravigelse).

Svaret herpå var bekræftende, hvilket vil få betydning for alle fremtidige sager om faderskab eller medmoderskab.

Saglig kompetence

U 2022.xxxx SH – Sø- og Handelsrettens dom af 6. juli 2022 – betydningen af mediationsaftale

Sag BS-4844/2022

Afgørelsen handler nok mest om et værnetingsspørgsmål (som også omtales), men er mest interessant på spørgsmålet om betydningen af parternes aftale om pligt til mediation.

Vilkåret om mediation var, at »The Parties shall *attempt to settle* a dispute between them as to this agreement or its implementation by mediation in accordance with the Centre for Effective Dispute Resolution Mode Mediation Procedure. A Party may initiate mediation by giving a notice to the other requesting mediation in accordance with this clause ... Where a dispute between the Parties as to this agreement or its implementation *is not resolved by mediation* then such dispute«.

Denne fremgangsmåde havde sagsøger (konkursboet efter den ene aftalepart) ikke fulgt, men Sø- og Handelsretten fandt »under de konkrete omstændigheder« ikke, at det hindrede

sagsanlæg (uden dog at forklare, hvilke konkrete omstændigheder der herved var lagt vægt på).

Spørgsmålet er praktisk interessant – ikke mindst fordi AB18 indeholder lignende bestemmelser om trinvis tvisteløsning – og derfor kan man ærgre sig over de kortfattede præmisser.

Konkursboet havde i dets procedure henvist til Sø- og Handelsrettens dom af 20. januar 2015 (sag H-41-10), der efter min forståelse udgør det eneste præjudikat på området. Afgørelsen er trykt i U 2015.1412 SH, og når man læser den, er det ret tydeligt, at det for Sø- og Handelsretten i 2015 var afgørende, at sagsanlæg var *nødvendigt* for at afbryde en snarlig forældelse. Samtidig synes afgørelsen at forudsætte, at sådanne aftaler *normalt* kan håndhæves.

Tilbage står, at vi næppe er blevet meget klogere på spørgsmålet – men måske dommen kan ansøre til, at emnet på et tidspunkt undergives behandling?

I forhold til det tilbageværende spørgsmål om værneting fandt Sø- og Handelsretten, (1) at aftalen i medfør af Romkonventionens formodningsregel var underlagt italiensk ret (hvor sælger af de i aftalen omfattede forsikringspolicer hørte hjemme), og (2) at der ikke mellem parterne var indgået en udtrykkelig værnetingsaftale (fordi to kontrakt dokumenter indeholdt modstridende vilkår), og (3) at der derfor var værneting for sagen i Italien efter Bruxelles I-forordningens art. 4, stk. 1 (sagsøgtes hjemting).

TfA 2022.253 Ø (FM 2022.16) – adgang til isoleret bevisoptagelse uden rådighed over skønsgegenstanden

Afgørelsen har snitflader til familie- og familieprocesretten (spørgsmålet om kompetencen tilkom skifteretten eller civilretten), men vedrører også et mere alment emne.

I relation til »sagens realitet« havde skønsindstævnte således fremført det synspunkt, at isoleret bevisoptagelse ikke var hensigtsmæssig fordi, (i) rekvirenten i stedet burde pålægges at tage stilling til, om man ville udtage stævning, og (ii) det værdiansættelsesspørgsmål vedrørende en fast ejendom, som sagen skulle omhandle, efter skønsindstævntes opfattelse var afklaret ved en vurdering fra Nordea Kredit A/S.

Heri fik skønsindstævnte ikke medhold: Den omstændighed, at der kan peges på en (tidligere) vurdering af et teknisk spørgsmål, udelukker i sagens natur ikke syn og skøn om samme emne.

Herudover, og måske af større generel interesse, havde skønsindstævnte gjort gældende, at isoleret bevisoptagelse var udelukket *fordi rekvirenten ikke havde rådighed over skønsgegenstanden* (med henvisning til U 2002.209 Ø, men se omvendt U 2011.2832 Ø).

Både by- og landsret udtalte i helt generelle vendinger, at det hverken af ordlyden af eller forarbejderne til retsplejelovens § 343 fremgår, at reglerne om isoleret bevisoptagelse er begrænset til genstande, som rekvirenten har ejendomsret til eller rådighed over.

Resultatet var vel umiddelbart ret oplagt, og skønsindstævntes gengivelse af en »uklar retstilstand« er i bedste fald udtryk for en noget fri læsning af de to præjudikater.

Afgørelsen U 2011.2832 Ø vedrørte *direkte* spørgsmålet om betydningen af ejendomsret til eller rådighed over skønsforretningens genstand, og landsretten fastslog i dén sag, at der ikke kunne stilles krav herom.

Afgørelsen U 2002.209 Ø (som var påberåbt i 2011-sagen, og således indgik ved landsrettens vurdering) vedrørte syn og skøn over aktier, hvis eksistens var uklar. Præmisserne i sagen er godt nok tvetydige: »optagelse af bevis i form af syn og skøn i medfør af retsplejelovens § 343 forudsætter, at der foreligger et aktiv e.l., der kan foretages syn og skøn af, og at den part, der begærer syn og skøn, har ejendomsretten/råderetten over dette« – men substansen i afvisningen var, at man ikke ville tillade syn og skøn over et aktiv, som muligvis aldrig kunne undersøges af skønsmanden (fordi det ikke fandtes). Sagen var altså et eksempel på afvisning, fordi skønsforretningen vedrørte et spørgsmål, som ikke kan gøres til genstand for syn og skøn (om aktivet overhovedet fandtes), men ikke en formalitetsindsigelse om formelt ejerskab eller rådighed (samme udlægning gives i »Syn og skøn« s. 164 og s. 46 med omtale af afgørelsen fra 2011 og s. 67 om samme afgørelse).

U 2022.xxxx H – Højesterets kendelse af 21. september 2022 – huslejenævnets kompetence i »blandet« tvist

Sag BS-6570/2022

Sagen vedrører afgrænsningen af huslejenævnets kompetence, men var alligevel værd at læse og derfor også at omtale.

I en lejeretlig tvist, hvor *dele* af uenigheden kunne pådømmes ved huslejenævnet, mens *andre dele* ikke kunne, havde boligrettens afvisning af sagen været uberettiget (boligretten kan afvise sager, som henhører under et huslejenævn. Sagen er afgjort efter den gamle lejelovs § 107, der er videreført uændret i den nugældende lovs § 202).

Afgørelsen er et interessant eksempel på den procesretlige håndtering af »blandede sager«, der som bekendt også kan opstå på andre områder end i lejeretten – f.eks. kræver retsplejelovens regler om kumulation, at sagerne kan behandles efter samme processuelle regler.

(Se om forholdet mellem boligretten og civilretten U 2013.1063 H og T:BB 2005.461 Ø. Her tilsiger ønsket om at sikre sagkyndige dommere ved bedømmelsen af lejeretlige tvister, at andre tvister mellem samme parter vel nok kan medtages for boligretten; men at de ikke kan bruges som løftestang til at hive lejetvisten ind til civilretten).

Med det sagt, så er sagen nok trods alt navnlig interessant for lejeretsadvokater (men forhåbentlig er der også nogle stykker af dem, der læser med).

Internationalt værneting

U 2022.xxxx H – Højesterets kendelse af 27. september 2022 – kontraktsværneting ved bestridt kontrakt efter Bruxelles I-forordningen

Sag BS-44759/2021

Den materielle tvist i sagen vedrørte bl.a. spørgsmålet, om der mellem parterne var indgået en formidlingsaftale. Da aftalen var en formidlingsaftale, ville opfyldelsesværnetinget efter Bruxelles I-forordningens artikel 7 være leveringsstedet (in casu Danmark), og spørgsmålet var derfor i første række, om dette værneting kunne påberåbes (når der var tvivl om aftalen).

Svaret herpå var bekræftende.

»Anvendelsen af artikel 7, nr. 1, forudsætter, at der kan identificeres en kontraktlig forpligtelse. Bestemmelsen kan anvendes, uanset at der mellem parterne er tvist om, hvorvidt der er indgået en aftale, men det skal være tilstrækkeligt sandsynliggjort, at parternes forhold er aftalemæssigt forankret, jf. herved Højesterets kendelser af 25. marts 1996 i sag 249/1994 (UfR 1996.786 H) og af 15. august 2005 i sag 500/2004 (UfR 2005.3149 H).«

Skrev Højesteret om den retlige ramme. Og det kan jeg vist ikke tilføje ret meget til. (Vil man læse mere, er kommentaren til forordningen et godt sted at starte. Her anbefaler Ketilbjørn Hertz, at man opgiver sandsynlighedskravet og blot lader tvister om eksistensen af en bestridt aftale behandle ved den ret, der ved aftalens gyldighed vil være kompetent. I praksis anvendes utvivlsomt et krav om en vis sandsynlighed, men barren er ikke sat – særlig – højt.)

I den konkrete sag var det tilstrækkeligt til at sandsynliggøre en aftale, at der var fremlagt mails om en »god broker aftale« og om et formidlingshonorar til aftaleparten.

Herudover er det interessant, at afgørelsen i relation til fastlæggelsen af værnetinget bekræfter, at aftaler om tjenesteydelser »hører til« der hvor den part, der leverer tjenesteydelser, almindeligvis/overvejende yder sin tjeneste – in casu på

formidlerens kontor (sml. vedrørende den tilsvarende regel i retsplejelovens § 242 f.eks. U 1990.408 V om opfyldelsesstedet for advokatydelse).

Samlet behandling af sager

U 2022.xxxx H – Højesterets kendelse af 8. september 2022 – biintervention ikke tilladt

Sag BS-14008/2022

(Ja, ja. Biintervention er ikke en art sambehandling. Det er snarere et spørgsmål om retlig interesse. Men reglernes nære slægtskab med reglerne om kumulation og om sambehandling gør det naturligt at medtage under denne overskrift).

Dansk Ejendomsmæglerforening fik hverken af landsretten eller Højesteret lov til at biinterveniere i en sag om påståede mangler ved en fast ejendom.

Afgørelsen følger linjen fra Højesterets centrale præmisser i U 2013.350/2 H (og betænkning 698/1973 s. 101), der da også citeres af landsretten ved at afvise interventionen, fordi Dansk Ejendomsmæglerforenings mulige interesse var »hypotetisk og fjerntliggende« (det var under sagen en – i hvert fald teoretisk – mulighed, at sælger af ejendommen ville rejse et regreskrav mod ejendomsmægleren).

Dommen er et fint eksempel på, at selvom biintervention kan tillades, når retten skønner det hensigtsmæssigt, så skal biintervenienten på en eller anden måde sandsynliggøre en interesse i sagen – og den omstændighed, at sagens udfald kan få betydning for, om der efterfølgende måtte komme en sag af betydning for biintervenienten, er ikke nok (Dansk Ejendomsmæglerforening ville derimod formentlig kunne biinterveniere i en eventuel senere regresssag mod en ejendomsmægler).

Bevisførelse

U 2022.xxxx Ø – Østre Landsrets kendelse af 31. august 2022 – fremlæggelse af ensidigt indhentet tilbud ved supplerende syn og skøn

Sag BS-24529/2021

Østre Landsret tillod med henvisning til U 2020.282 H den ene part at fremlægge et ensidigt indhentet udbedringstilbud til brug for supplerende spørgsmål til skønsmanden.

Den nævnte dom fra Højesteret fastslår efter min opfattelse den *almindelige hovedregel*, at parterne frit kan indhente og fremlægge tilbud (og i et vist omfang andre sagkyndige erklæringer) til brug for supplerende spørgsmål til en skønsmand

– og Østre Landsrets nylige afgørelse fremstår således blot som et eksempel på anvendelsen af denne regel.

(Det følger derimod formentlig af U 2022.97 H, at sådanne erklæringer ikke må fremlægges inden første runde med spørgsmål. Rationalet vil i givet fald være, at en skønsmand er mere udsat for »utilbørlig påvirkning« før han selv har dannet sig en holdning til sagen).

(Afgørelsen indeholder herudover en konkret, men dog interessant, præmis om formuleringen af et spørgsmål, der i dets oprindelige affattelse var egnet til at pege skønsmanden i retning af et bestemt svar og derfor kunne kræves omformuleret til noget mere neutralt).

U 2022.xxxx Ø – Østre Landsrets kendelse af 8. september 2022 – om edition efter konkurrenceerstatningsloven og andet godt

Sag BS-7434/2022

En LANG afgørelse, som jeg af hensyn til læseren sammenfatter i noget kortere form – også fordi der primært er tale om afgørelse af en række konkrete spørgsmål.

For det første fastslår kendelsen, at der i spørgsmål om edition i forbindelse med konkurrencesager skal tages udgangspunkt i retsplejelovens §§ 298-300, dog således at bestemmelserne i medfør af konkurrenceerstatningslovens § 4 skal fortolkes EU-konformt.

Sidstnævnte får bl.a. betydning, hvis adressaten risikerer at pådrage sig et erstatningsansvar (hvor dansk ret er tilbøjelig til at fritage for at værne mod økonomisk skade, men der i konkurrenceerstatningsdirektivet og konkurrenceerstatningslovens § 4, stk. 2, udtrykkeligt *ikke* skal tages hensyn hertil, jf. dog stk. 3, nr. 3 om fortrolige oplysninger).

Førstnævnte får derimod – som i den konkrete sag – betydning i tilfælde, hvor dokumentets relevans for sagen er mere tvivlsom, idet de danske editionsregler alene kræver, at det »ikke kan udelukkes«, at de efterspurgte dokumenter kan få betydning for sagens afgørelse.

For det andet fastslår kendelsen, at der ved vurderingen af sådanne editionsbegæring tillige skal foretages en vurdering af bl.a. bestemtidskravet i retsplejelovens § 300 (hvilket i den konkrete sag blev fældende for dele af editionsbegæringen).

For det tredje giver kendelsen et indblik i anvendelsen af bl.a. retsplejelovens §§ 28 a-32 b ved fastlæggelsen af den praktiske fremgangsmåde for udlevering af dokumenter, som adressaten har en vis interesse i at beskytte.

I den konkrete sag fandt landsretten ikke, at disse bestemmelser ydede tilstrækkelig beskyttelse – men tillod en fremgangsmåde, hvor adressaten for editionskendelsen skulle foretage en mindre bearbejdning (med henblik på at »udviske« oplysningerne) forud for udlevering med den meget tiltalende begrundelse, at en sådan bearbejdning skete i adressatens interesse (normalt giver editionsreglerne ikke hjemmel til at pålægge adressaten at udarbejde eller fremskaffe dokumenter).

Endelig – og nok mere sjovt end praktisk relevant – afviste landsretten en påstand om edition i en form, hvor dokumenterne skulle tilgå en skønsmand. Begrundelsen var den simple, at der endnu ikke var udmeldt syn og skøn, og påstanden var derfor på tidspunktet *hypotetisk*.

Anke- og kærebegrænsninger

U 2022.4183 V – ankefristens begyndelse (og 2-3 andre processuelle spørgsmål)

Det følger af retsplejelovens § 219, stk. 2, at parterne i mundtligt forhandlede sager på forhånd skal adviseres om tidspunktet for domsafsigelse.

Af motiverne til bestemmelsen (der siden er ændret sprogligt ad to gange uden det førte til indholdsmæssige ændringer) fremgår udtrykkeligt, at "Hvis det viser sig muligt at afsige dom eller kendelse væsentligt tidligere end det tilkendegivne tidspunkt for afsigelsen, skal retten – efter forudgående meddelelse til parterne – **gøre dette**" (lovforslag 2006 158, specielle bemærkninger). Samme underretningspligt forudsættes, hvis en dom afsiges senere: Som man skriver i forslaget, så har det ofte lige så stor betydning for parterne at vide, *hvornår* dommen afsiges, som at det sker hurtigst muligt.

Med henvisning hertil fandt landsretten i månedens afgørelse, at når en dom afsiges på et andet tidspunkt (tidligere) end meddelt ved den mundtlige forhandlings afslutning, og parterne ikke på forhånd er varslet herom, regnes ankefristen fra det oprindelige oplyste tidspunkt.

Afgørelsen er interessant at læse i sammenhæng med U 2022.529 Ø om »den omvendte situation«, hvor en dom var publiceret efter det varslede domstidspunkt. Her fandt Østre Landsret, at ankefristen måtte regnes fra den faktiske publicering af dommen (omtalt i mit nyhedsbrev for december 2021 med henvisninger til tidligere praksis).

De to domme passer sammen, og de passer umiddelbart begge ind i en helt grundlæggende forståelse af formålet med reglerne i § 219.

På den ene side skal parterne på forhånd have mulighed for at planlægge efter det varslede domsafsigelsestidspunkt – på den anden side skal ankefristen naturligvis ikke begynde at løbe, før parterne har fået dommen til gennemlæsning.

Alligevel kalder det underlæggende teoretiske spørgsmål på en nuancering. Det forudsættes i lovforslaget – og i dommen – at retten kan *varsle* et tidligere tidspunkt. Heri indeholdes en forudsætning om, at parterne faktisk læser sådanne meddelelser fra retten. Og hvis retten f.eks. den 23. juli kan varsle, at dommen afsiges den 25. juli (og ikke den 27. juli) med den virkning, at ankefristen faktisk regnes fra denne dato, så skulle man mene, at en domspublisering samme dato kunne have samme effekt.

(I »Den Civile Retspleje« antages det, at »Såfremt retten ikke underretter parterne på forhånd, begynder fristen formentlig først at løbe, når parten (i praksis dennes advokat) underrettes om dommen. Det ville vel være ved dommens publicering, eller i hvert fald fra om aftenen/dagen efter, da man på dette tidspunkt vil have fået en e-mailnotifikation om nyt på sagen – men sætningen sigter måske til det *faktiske kendskabstidspunkt*. I »Civilprocessen« foreslås en kombination af disse to tidspunkter; her vil man regne fristen fra det tidspunkt, parten får kendskab til dommen, dog senest fra det først varslede afsigelsestidspunkt. Begge værker henviser til U 1998.624/2 H, der regnede fristen fra et advokatkontors *modtagelse af dommen*. Med den digitale sagsportal ville dette tidspunkt imidlertid netop være publiceringen på portalen, som jo frit kan tilgås...).

Det er selvfølgelig muligt, at der blot retligt er forskel på et varsel om tidligere domsafsigelse og så en for tidlig dom – men man kunne også overveje en retsstilling, hvor det afgørende er, om parterne har haft rimelig mulighed for at gøre sig bekendt med dommen, inden fristen begynder at løbe (med den fare, at en sådan elastik er svær at måle).

(Sagen er i øvrigt af flere grunde værd at læse. Dels fordi den giver et konkret eksempel på fritagelse fra at bruge sagsportalen – dog uden at vi kan læse det underliggende faktum; dels fordi den forudsætter, at en sådan fritagelse har tilbagevirkende kraft – dog uden det samtidig er klart, om denne tilbagevirkende kraft hænger sammen med, at fritagelsen skete som reaktion på appellanternes personlige indlevering af ankestævning; og dels fordi den behandler spørgsmålet om, hvornår mangler i en ankestævning konkret gør ankestævningen uegnet til at danne grundlag for sagens videre behandling).

U 2022.xxxx H – Højesterets kendelse af 1. september 2022 – »betinget« kæremål

Sag 83/2021 – sagen er en straffesag

Efter en straffesag anmodede tiltaltes advokat ved en mail byretten om at »revurdere« salærudmålingen og tilkendegav samtidig, at hendes anmodning alternativt skulle forstås som en kære.

Byretten fandt ikke anledning til at revurdere salæret og videresendte derfor sagen til landsretten, der imidlertid afviste at behandle kæremålet med henvisning til Tfk 2019.529 og U 2018.2834 Ø (en kendelse kan ikke kæres, før den er truffet. Man kunne hertil nævne Østre Landsrets kendelse af 6. november 2020 omtalt i min Julealmanak for 2020 og fra civilprocessen tillige U 2005.1385 V).

Højesteret ændrede resultatet, men rykker efter min opfattelse ikke på praksis.

En kendelse kan ikke kæres, før den er afsagt. Men i denne sag havde byretten truffet afgørelse om salær, og det var denne afgørelse, der blev påkæret – ikke beslutningen om ikke at revurdere salæret.

Sagsomkostninger

FM 2022.49 – sagsomkostninger i retssag ved advokat efter udenretlig inddrivelse ved inkassobureau

Landsretten fandt ikke, at der ved udmålingen af sagsomkostninger i forbindelse med en udeblivelsesdom skulle ske fradrag for udenretlige inddrivelsesomkostninger.

Det var for denne afgørelse afgørende, at sagsøgte udenretligt havde *bestridt kravet*, hvorfor sagsøger ikke havde haft mulighed for at lade retssagen føre ved det inkassobureau, der havde forestået den udenretlige inkassoproces jf. retsplejelovens § 260, stk. 5, e.c. (herved adskiller sagen sig fra f.eks. U 2021.2631 H, der følger den faste praksis for at fradrage udenretlige inkassoomkostninger ved efterfølgende *inkasso-sager*).

U 2022.4181 Ø – sagsomkostninger i forældremyndighedssag

Landsretten anvendte hovedreglen i retsplejelovens § 312, stk. 7 om, at parterne som udgangspunkt ikke skal pålægges at betale sagsomkostninger i (bl.a.) forældremyndighedssager (selvom anmodningen om forældremyndighed efterfølgende blev afvist som følge af manglende saglig kompetence).

Andre spørgsmål

U 2022.4222 V – forenklet digital forkyndelse for udrejst part

Afgørelsen er truffet i straffeprocessen, men vedrører alene bestemmelser, som er fælles på tværs af straffe- og civilprocessen.

Vestre Landsret har ved denne kendelse fastslået, at reglerne om forenklet digital forkyndelse ikke kunne anvendes over for en person, der på forkyndelsestidspunktet måtte antages at være udrejst og have taget permanent ophold i Ukraine, jf. § 158 (om forkyndelse for personer, der kendeligt for retten har fast bopæl i et andet land).

Afgørelsen bekræfter, hvad der er antaget i forarbejderne til § 155, nemlig at forenklet digital forkyndelse alene kan foretages over for en udrejst part, hvis retten på forkyndelsestidspunktet ikke er bekendt med udrejsen.

TfA 2022.248 Ø – forlig kunne ikke anfægtes under anke

Sagen vedrører et forlig indgået for Familieretten, men er et illustrativt eksempel på forskellen mellem en dom og et forlig: Førstnævnte kan ankes, mens sidstnævnte alene kan udfordres på baggrund af aftaleretlige indsigelser.

I den konkrete sag fandt landsretten – under en sag om forældremyndighed – ikke at kunne tage stilling til indsigelser om samvær, idet samværet var fastlagt i en aftale indgået mellem parterne under sagens behandling i Familieretten.

Publicerede afgørelser

I september har Ugeskriftet trykt følgende afgørelser, der er omtalt i opsamlingsnyhedsbrevet for august samt tidligere nyhedsbreve som angivet:

- U 2022.4118 H – om mindstekravene til et kæreskrift
- U 2022.4215 H – sagsomkostninger i afvist kæremål
- U 2022.4234 H – om nødvendigt procesfællesskab
- U 2022.4434 H – om retsplejelovens § 226

Nævnes skal også Julie Arnth Jørgensens nylige artikel i ET 2022.150, hvor forfatteren argumenterer for, at brugen af parts- og vidneerklæringer hensigtsmæssigt kan udvides.

Kristian Torp
E, kto@holst-law.com
T, +45 8934 1162
M, +45 3010 2223